

בדמיה, בהמה אחרת לחטאתו.

וכיון שהיא רועה לדמיה עד למכירתה ודמיה עתידין להיקרב — קדושתה עליה, ולכן עושה תמורה ומועלין בה.

גמרא:

ומבררת הגמרא: מאי טעמא לא תני להו כולחו⁽⁸⁾ גבי הדרי, למה אינו שונה את חמשתן ביחד, אלא פליג להו, ושונה שלש מהן ואומר "ימותו" ואחר כך שונה שתיים האחרות?

ומתצינן: רישא, שלש הראשונות, פסיקא ליה, דינא מוחלט ולעולם מתות ואפילו לא כיפרו הבעלים, ואילו סיפא לא פסיקא ליה, ויש בהן חילוק בין כיפרו הבעלים באחרת שאז דינן למיתה ובין לא כיפרו דינן לרעייה, על כן, שנה אותן המשנה בנפרד.

הגמרא מבררת עוד: משנה זו כלשונה נשנית גם במסכת מעילה [תחילת פרק שלישי]. למה לי למיתנייה [לשנותה] גבי מעילה, למה לי למיתנייה גבי תמורה?

ומתצינן: תנא הכא תמורה, כאן נשנית בגלל חילוקי הדינים לגבי אם עושה תמורה, ואידי דתני תמורה, וכיון שביאר דיניה לגבי תמורה — תנא נמי, דרך אגב, חילוקי הדינים לגבי מעילה. וכי קאזי⁽⁹⁾ במעילה

קתני מעילה, ואידי דתנא מעילה תני נמי תמורה, שם נשנית בנוגע למעילה ודרך אגב שנתה גם בנוגע לתמורה.

שנינו במשנתנו: ושעברה שנתה.

אמר ריש לקיש: חטאת שעברה שנתה — רואין אותה כאילו עומדת בבית הקברות, מקום שאין כהן יכול ליכנס אחריה ולקחתה, ורועה, עד שיפול בה מום ותימכר.

פירוש⁽¹⁰⁾: חטאת שעברה שנתה, אינה מתה כחטאת שאבדה ונתכפרו בעליה באחרת. והבדל יש בין אבודה לבינה. כי חטאת אבודה היתה "דחווה" בלי אפשרות להקברה, ואילו זו לא היתה דחווה אלא שהמתין⁽¹¹⁾ להקריבה עד שעברה שנתה. וגם עתה כשמתכפר באחרת אינו "דוחה" לזו, אלא שאין לו אפשרות להקריבה כאילו היתה בבית הקברות. ודינה כדין מפריש שתי חטאות לאחריות ומשך אחת מהן ונתכפר בה שהשניה לא מתה [כמבואר לקמן כד א], מפני שבמשיכת אחת מהן לא "דחה" את חברתה.

ומקשינן על חידושו של ריש לקיש ממשנתנו.

תנן: שעברה שנתה ושאבדה ונמצאת בעלת מום אם כיפרו בעלים⁽¹²⁾ מתה.

תויבתא דריש לקיש, האומר שעברה שנתה

8. גירסת רש"י והשיטה מקובצת.

9. גירסת השיטה מקובצת.

11. וכן כתב התוס' הרא"ש במסכת יומא [סו א] וזה לשונו: משום דעיבור שנתה לאו דיחוי גמור הוא כמו אחרים, אלא ממילא הוא בא על ידי שלא הקריבו אותה בזמנה.

12. גירסת השיטה מקובצת.

10. על פי תוס' בשיטה מקובצת בהשמטות.